

μάντρα

μάντρα, η, ουσ. [<αρχ. μάνδρα]. **1.** υπαίθριος περιφραγμένος χώρος, όπου πωλούνται διάφορα υλικά, ιδίως οικοδομών, ή μεταχειρισμένα αυτοκίνητα: «αγόρασε από μια μάντρα ένα αυτοκίνητο, αλλά του παρουσιάζει συνέχεια προβλήματα». (Λαϊκό τραγούδι: *έμαθα πως παντρεύεσαι, ρε βάσανο, και παίρνεις άλλον άντρα, π' έχει δυο σπίτια δίπατα και μια μεγάλη μάντρα*). Επειδή ο χώρος αυτός είναι συνήθως μεγάλος σε έκταση, όταν θέλει να δηλώσει κάποιος ότι ένα άτομο είναι πολύ άντρας, λέει *έχει μια μάντρα αρχίδια*, ή όταν θέλει να δηλώσει κάποιος ότι δεν υπολογίζει καθόλου κάποιο άτομο, λέει *κλάσε μας μια μάντρα αρχίδια ή πάρε φόρα κι έλα με την όπισθεν να μου κλάσεις μια μάντρα αρχίδια* βλ. και λ. [αρχίδι](#). **2.** (στη γλώσσα της αργκό) η φυλακή: «είναι δυο μήνες που βγήκε απ' τη μάντρα». **3.** (ειρωνικά) το σπίτι: «εγώ την κάνω και πάω ν' αράξω στη μάντρα μου, γιατί πέρασε η ώρα». (Λαϊκό τραγούδι: *έρχομαι κρυφά στη μάντρα και σε βρίσκω μ' άλλον άντρα*).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας